

по дві оцінки – як той, що виконав роботу, так і той, що перевірів її. Позитивними якостями таких імітацій є те, що вони розвивають в учнів повагу до однокласників та самоповагу; навчають адекватно оцінювати своїх друзів; дають можливість приймати рішення відповідно до їхніх знань та умінь. Слід врахувати, що в деяких випадках, особливо на стадії адаптації таких ігор, діти не завжди адекватно оцінюють свою діяльність та власні знання, і тому можливі конфліктні ситуації у разі розбіжності власної оцінки з оцінкою виставленою «вчителем». Але якщо такою діяльністю займатися на уроках досить часто, то ці недоліки з часом зникнуть.

З ІСТОРІЇ РОДУ КАРИШИНІХ

В.І. Магда

сmt. Шишаки, Полтавська обл., Україна

Рід Каришиних - один із відомих шишацьких родів, що має понад двохсотрічну історію. В «Присязі Миргородського полку 1718 року» та «Компуті і ревізії Миргородського полку 1723 року» це прізвище ще не зустрічається. Але в Шишацькому краєзнавчому музеї є грамота, яка стосується саме цього роду, бо зберігалася у його нащадків. Подаємо повний її текст, зберігаючи орфографію: «Божію милостию Екатерина вторая императрица и самодержица всероссийская и прочая, и прожая, и прочая. Извесно и ведомо да будет каждому, что Мы Федора Каришина, который НАМ капитаном служил, для его оказанных к службе НАШЕЙ ревности и принадлежности, в наши секунд-майоры, тысяща' семьсот шестдесят девятого года Енваря первого дня, Всемилостивше пожаловали и учредили, якоже Мы сим жалуем и учреждаем, повелевая всем НАШИМ исмянушего Федора за НАШЕГО секунд-майора, надлежащим образом признавали и почитали : напротив чего Мы надеемся, что он в семь ему от НАС Всемилостивейшее пожалован новом чине приналежно поступать будет, как то верному и доброму офицеру надлежит восвидетельство Мы собственною НАШЕЙ рукою поджавшею Государственную печатью укрепить повелели . Дан в Санкт-Петербурге лета 1769».

Імовірно саме в цей час Федір Каришин за вірну службу отримав землю в містечку Шишаки і поселився , очевидно, в яру, нижче сучасних адміністративного будинку та кінотеатру, де ще з ХУІІ століття стояла трьох купольна Христо-Різдвяна церква і мешкали її священики, дворянин Дем'ян Гурин, майстрові люди Миколаїнки та Заїки. До Великої Вітчизняної війни цю вулицю називали Красний яр. І дійсно, ця місцевість надзвичайно мальовнича, де хати потопають у садках. А можливо, назва пішла зовсім не від чудових пейзажів, а цей яр назвали красним через те, що в ХІХ ст. та на початку ХХ століття тут часто відбувалися пожежі. Після цієї війни ця вулиця носила ім'я Крупської, бо тут розташовувалася промартіль, імені цієї діячки. Тепер вулиця носить ім'я нашого славного земляка Андрія Каришина.

Відомо, що в першій половині" ХІХ століття тут проживав нащадок Федора Каришина - середній землевласник Степан Олексійович Каришин. Він і його родина були парафіянами Христо-Різдвяної церкви, яка розміщувалася від їх будинків за 300 метрів. На жаль, метричні книги Шишацьких церков за ХІХ століття не збереглися. Відомо, що Степан у 1907 році був ще живий , бо числився серед виборщиків містечка Шишаки депутатів Державної Думи Росії. У Степана Олексійовича були син: Антон, Прокіп та Петро. Прокіп 1865 р.н. одружився з Марією, дочкою козака Петра Івановича Процяя, і добавив до своїх 8 десятин землі ще 6 десятин. Його орні землі розташовувалися за 3 версти від Шишак у Дерновій долині. А присадибна ділянка розміром 800 сажнів з хатою розміщувалася у самому кутку яру. Після останньої війни там побудувалися Носови. У Прокопа були сини : Олексій (1913 р.н.), Григорій (1907 р.н.), Іван (1909 р.н.), Микола (1913 р.н.), Михайло (1911 р.н.).

Олексій у 20-ті роки закінчив бухгалтерські курси і працював у банку. Брав участь у великій Вітчизняній війні, після закінчення якої працював фінагентом. У нього з дружиною

Сухонос Марією Михайлівною були діти: Олексій (1933 р.н.), Володимир (1937 р.н.) та Ніна (1933 р.н.).

Ніна Олексіївна вийшла заміж за Голубицького Федора Романовича і працювала продавцем.

Олексій Олексійович - водій райвиконкому.

Григорій Прокопович Каришин працював у колгоспі. В останні роки проживав у Товстому.

Іван Прокопович у 30-ті роки закінчив Харківський ветеринарний інститут і був направлений на роботу у село, Липняги Семенівського району. Брав участь у фінській війні. З початком Великої Вітчизняної війни привіз дружину Марію Михайлівну (дівоче прізвище Кузьменко) у Шишаки і в липні пішов на фронт, де пропав безвісти. У нього було три сини : Євген, Станіслав, Іван та дочка Ліда. Євген Іванович (1937 р.н.) брав участь у освоєнні цілинних земель, потім виїхав у Красноярський край. Станіслав Іванович (1939) працював на шахтах Донбасу. Вийшовши на пенсію, поселився у Ставрополі. Іван Іванович (1941) проживає у Шишаках, працював експедитором райспоживспілки. Лідія Іванівна, закінчивши медінститут, працювала лікарем у Сніжному. Михайло Прокопович (1911) закінчив Сорочинське педучилище, працював учителем у Диканському районі. Пропав безвісти у 1941 році. Микола Прокопович (1913) до війни працював на пошті. Загинув на фронті.

Поруч з Прокопом проживав молодший брат Петро (1884 р.н.). Його дружиною була росіянка Параска Явтухівна Дороніна. Петро Степанович на всю округу славився як добрий кравець. Він шив чоловічий одяг багатьом шишачанам. У нього були сини: Михайло (1937 р.н.) та Григорій (1940 р.н.). Після війни в його будинку розташувалося відділення Сорочинської артілі імені Крупської.

Найстарший син Степана Олексійовича - Антон, за давнім народним звичаєм першим одійшов від батька і поселився поруч, на правому боці річечки. На 1907 рік Антон Степанович мав 2 десятини орної землі і разом з батьком був виборщиком депутатів Державної думи. У Антона Степановича був син Потап (1883 р.н.). На жаль, не відомо, чи були у нього брати і сестри. Одружився Потап Антонович з Ганною дочкою шишачанина Митрофана Дерія, який проживав на Березівці. У Ганни Митрофанівни був брат Олександр та сестри Анастасія та Івга. Анастасія Митрофанівна вийшла заміж за шишачанина Давида Корнійовича Березу ,1888 р.н. У них були сини: Микола, 1920 р.н. та Василь, 1923 р.н. Саме з останньою родиною дружив і часто її згадував Андрій Потапович.

У родині Ганни і Потапа Каришинів у 1910 році народився син Юрій. Ще до війни він закінчив історичний факультет Полтавського педінституту . У роки війни воював на фронті. Закінчивши війну, молодий офіцер Каришин запрошений викладачем Київського військового училища, де працював до виходу на пенсію. Помер у 1979 році у Харкові, де й похований. Його син Євген помер молодим.

У 1912 році у родині Каришинів народився син Андрій. Без сумніву його хрестили у Христо-Різдвяній Шишацькій церкві, що знаходилася поруч. Тим більше священник цієї церкви Михайло Новіцький був їхнім сусідом. Зі створенням ТСОЗу «Нове життя» у 1929 році родина Потапа Каришина стає колгоспниками . А керував колгоспом комсомолец, колишній секретар сільської ради Михайло Чуб, якого Каришин добре знав. Ймовірно, за його підтримки та рекомендацій Шишацького райкому комсомолу Андрій Каришин вступає на вечірній робітфак с.Сорочинці, що знаходилося у 18 верстах від Шишак.

З жовтня 1932 року Андрій Потапович Каришин-студент Полтавського педагогічного інституту , з яким пов'язане його все життя. Його дружина Ольга Михайлівна випускниця природничого факультету цього інституту, народилася у селі Дар Надєжди Сахновщанського району Харківської області. У них було п'ятеро дітей: дочки - Ольга, Олена(Ляля), Тетяна, Ніна та найменший син Олександр. У минулому році Олександр і Тетяна Андрійовичі приїжджали на батьківщину свого батька, у Шишаки, покладали квіти до стели, відвідали музей та колишню садибу діда.